

Nr. 963

Su schwätze mir

Dä Hennerwennsche

■ Von Katharina Schaaf

Et Schängelsche hat och en Unkel
es newebäi och säine „Pätt“
Om denn get et zor Zäit Gemunkel
weil „dä“ en biese Hond jetzt hätt’.

Dä Hond stets an de Län zo fiehre,
wird streng von owe vurgeschlohn.
Domet nix Schlemmes kann passiere,
söll „Bulli“ noch en Maulkorf trohn.

Dä Hond brav an der Län zo halle
es fier dä Unkel gar kein Froch.
Nur – Maulkorf well imm net gefalle,
drom hat ä inn Dehaim verstocho.

Ä schwört: Mäine Hond gieht net an
Mensche mer kann inn sträichele gewess
Doch – gester hat „dä Hennerwennsche“
en Sträichler en die Hand gebess.

Korzdroff erschäint em Haus en „Buzze“
Unkel on Schängelsche gren die Kränk.
„Dä Maulkorf“ reeft dä kleine Stütze –
deent mäinen Unkel, als Geschenk!

Säin Frau doht emmer met imm zänke,
drom well dä Unkel der Tant’ Liss
dä Maulkorf zom Geburtsdaach schenke.
Ä säht; „Fier die Rewolwer-Schniss“!

Katharina Schaaf 25.9.004